

Fed jul

JEG SKAL IKKE gøre mig bedre, end jeg er: Det forstyrrede min andagt, da en ung teologi-studerende ved afslutningen af en weekend-lejr takkede Gud for »denne her fede weekend«. Det havde jeg ikke hørt før. Det er nogle år siden.

Senere har jeg hørt mange teenagere tale om, at de har været til »et fedt møde«. Deres oldeforældre ville måske sige »et velsignet møde«, og deres forældre »et godt møde«.

Helt vænnet mig til dette slangord i kristen sammenhæng har jeg ikke.

Jeg tænkte i hvert fald mit, da nogle teenagere kom hjem fra et kristent stævne og talte om, hvordan foredraget om AIDS havde været. »Det var et fedt foredrag... virkelig lækkert!« (Jeg har lovet min teenage-datter at hilse fra hende og sige, at det altså ikke var hende).

Særlig »lækker« synes jeg ikke, denne »fede« talemåde er. Sikkert er det, at dette slangudtryk kun vil få en begrænset levetid. Det forhindrer jo ikke én i at pille ved det, hvis man ikke synes om det.

Det skulle kunne gøres, uden at man giver udtryk for en anstrengt forargelse. Vi andre havde jo også slangudtryk i vore dage. Sådanne har altid været »in«.

PRAGTFULDT ER det imidlertid at opdage, at teenagere ikke forventer eller forlanger, at vi halvgamle skal bruge *deres* udtryk, for at de gider høre på os. Tværtimod synes de, at vi »flipper ud« og falder ved siden af, hvis vi alligevel forsøger at tale som dem.

Når halvgamle prædikanter – og det er man allerede som 25-årig i teenagernes øjne – prøver på at bruge *de*

unges udtryk, narrer de bare sig selv og mødes af en stille hovedrysten. Teenagere narrer man ikke så let.

Men når *de* ikke forlanger eller forventer af mig halvgamle, at jeg skal bruge deres slangudtryk, behøver jeg vel heller ikke at forlange, at de skal tale mit sprog. I det er der givetvis nogle sprogbrokker, som stammer fra min teenage-tid.

DEN VÆRSTE reaktion, man kan møde teenagere med, er et surt opstød over deres måde at tale på – når det altså drejer sig om sådanne sager. Helt slemt bliver det, dersom man fortæller dem, at de hermed taler som *verdens børn*. Det er nu noget helt andet.

I øvrigt skal man heller ikke for hurtigt forlange af unge, der kommer fra andre miljøer end vore, at de skal tale *vores* sprog, før de bliver troende. Gør man det, gentager man den fejl, som undertiden er blevet gjort i ydremissions sammenhæng: før en hedning kunne døbes, måtte han lære at tale missionærernes sprog og gå klædt som en af dem. Det er nu at vende tingene på hovedet.

GIVETVIS FÅR de fleste af os en fed jul. I ordets bogstaveligste betydning. Også selv om man vælger den magre svinekam. Om det bliver en »fed jul« i teenagernes betydning af ordet – ja, det håber jeg!

Lad dem så ønske hinanden »fed jul« – bare det sker i Jesu navn. Selv om mine oldeforældre måske hellere ville have hørt, at jeg ønskede mine læsere en »velsignet jul«, så foretrækker jeg nu at sige: »Glædelig jul!«

